

Plugor Magor

Iálesz története

Ez volt az ő neve: I.L.Sz. Három is volt. De ezek közül egyiket sem szerette: sem mondani, sem olvasni. Így rövidítve gondolt hát magára legszívesebben: én vagyok Iálesz, olyan mint mások. Volt, ha volt ugyan egy-két szerelmem, jónak vélt gyermekkorom és utazások. Ezekről nagyon hosszan beszélt; kipirult, élénken hadonászott vékony karjaival, azután, ha elhallgatott, csodálkozott magán: igen, így volt. Iálesz is azt érezte, hogy voltak életében szép napok. Istenem! sóhajtott. De hiszen ezt meg kellene osztanom valakivel! Vett ezért egy lovat. Vajon milyen nevet adjon neki, hogyha a sajátja is ennyi gondot okozott. Rakosgatta fejében a betűket, s rájött, hogy ilyenkor milyen szűk az ábécé, mint esős napokon a szobák. Nem tetszett neki semmi. Olyan nevet sem akart választani, mint Ráró vagy ráróhoz hasonlót. Aztán egyszer fordítva rakta saját nevének betűit: Megvan! esz-el-i: Szeli! Szalad, széllel szeli, vágva vágat füvek szálán! Hát van végre neve: Iálesz lova legyen Szeli. Ezt tudván jó volt, Iálesz aludt az ágyán, Szeli pedig a lábán.

Így nőtt fel ez a szeliló. Hallgatta gazdája utazós meséit, és mindig nyugodt volt, habár nagyon szeretett volna, emberré lenni, mert csak ennyiből állt a társasága. Rendesen, valóságosan nem remegtek soha inai, még katonazenekart sem hallott. Legyek nem zavarhatták, állt a szoba közepén, valamelyik sarokhoz közelebb, vagy bólintott, hogy titokban nézhesse pihent, pompás lábszárait, helyesen megkopó patáit, és néha dobbantott: így adott jelt, hogy túl feszült a mostani csend: gyere velem Iálesz, nézd meg a meccset, és akkor majd mesélhetsz rólam. Mindketten tántoríthatatlanok voltak, s most már Szeli erősebben dobbantott: miért vagy ekkora lóbánatban, s igazított közben a farán, mintha tudatában lenne a lósors lehetőségeinek. Könnyű neked, gondolta Iálesz, most indulsz a partira. Szeli még rágott egy kicsit, hogy hersegen

puha szája, mintha szólna valamit, de elfogyott ez is, mert a falat utolsó volt. Elindult közönyösen, hogy kísétáljon a pályára. Nehézkesen ment a betonból öntött lépcsőkön, bizonytalan járása még sokáig visszahallatszott. Az ablak alatt dühösen vagy inkább ingerületen nyerített, Iálesz azonban befogta fülét.

Már ígérkezett a meccs. Sokan voltak széles vállú férfiak, kalapos asszonyok és ezek kicsinyei. Valamennyien élénken beszéltek, fogadásokat kötöttek, mert erre készültek napok óta. Néhányan ezt új ruhával jelezték, mások hétköznapi, fakó arccal gyűjtötták meg a legdrágább szivarokat, de az első slukktól mégis megszédültek; távoli ismerőseiket faggatták, mert a konok rábeszélésre azok végül eljöttek. Voltak ezért új és ismeretlen arcok is, sok váratlan találkozás. Két öregebb néző úgy tűnt egymásnak ront, azonnal baj lesz, de végül kiderült, ez üdvözlés, amiben már régen volt részük. A másik táborban, igaz ez nem is volt tábor, mert ők kevesebben voltak, a lovak álltak, fényes szőrben, csikóiknak méltatva a lóság előnyeit, amelyet az emberek felismertek és félreismertek. Ezekről szól a ló tudomány, a lógosz könyvei.

Szeli az öltözőből azonnal a pályára lépett. Sokan fütyölték, nevettek együgyűségén, és a hangzavarban, a lovak biztató nyerítése is egybeolvadt a gúnyos kacagásokkal, bezzeg ellenfelét, a legjobban teniszező embert mennyire megtapsolták! Nem is lehetett elviselni a nagy felfordulást, és a bíró rövid bemelegítés után jelt adott a játék megkezdésére. Ahogyan Szeli teniszezett, abban semmi lóság nem volt. Bemérte az alapvonalat, s a labdát tette, helyezte, pörgette, mikor mi volt a leghelyesebb.

Ezeket a röptéket a szembenálló ember el sem érhet, hosszú testét sem tudta kijátsszani, már leizzadt és elcsigázott, azt is hallottam, hogy a nők mind kevésbé biztatják, ezért felkiáltott, úgy, ahogyan a nyílt legelőn szokás: iszonyú ló! hintőtlan szekérhez szabott mezei négy lábú, összetörted patáival a gyönyörű tornacipőnek éppen-kiváló burkolatot; és hasonló, erős karmozdulatokkal a bíróhoz ment, aki úgy gondolkodott, hogy a követelésnek helyet kell adni, ezért félbeszakította a legiramosabb mérkőzést. A vesztes a ló lett. Ballaghatok, gondolta, és ezt nyomban el is kezdte. Úgy érezte, most ő a legszomorúbb: futkosott, erős és szép izmait megfeszültek, remegett egész teste, minthe csatába menne, és mindez hiába, még Iálesz sem láthatta.

Zsebes az Isten, hörögte, nagyon képzett zsebes. Egymásután visszalopta erős csontú, nagytestű állatait. A lovakat, a bölényeket, medvéket, minden dicsét, amiért a lovak is dicsérték, visszaveszi. És így lassan eljött tompa fejjel, már nem vetette farát, nem koppantott és nem is haragudott. Inkább gyere, szaladjunk, mondta, és Iáleszt a hátára vette. Kimentek a pályák mellett, s a kerékpárúton már ügetésbe is fogott Szeli, amikor hirtelen jött egy forgó fény sugar, megemelte a lovat, s betette őket az Isten zsebébe. Nagyon megijedtek, mert volt köndörkakas, hatlábú kutya, dinoszaurusz tripedita és jégzarvas, egy egész sötét álltkert gyűlt ott össze. Előbb a kisebbek jöttek, megették Iálesz ujjait, a félcipőjét, de a könyökével már nem tudtak elbánni, mígnem jöttek a nagyobbak, és fölfalták egészen. A könyökét, az állát, fejét, püspökfalatját, a heréit és még más valamit, ha ugyan maradt. Utána megemésztették, majd barnásan, kásásan, guggolva, de végül Iáleszt és a lovat is kinyomták. Akkor Isten érezte zsebének szagát, és arra gondolt, hogy el van rontva az egész zsebelés, nem is érdemes folytatni. De nekik már utólagos volt ez az isteni gondolat. Szeli teniszezni szeretett volna, vagy vágatni fűvek szálán, hogy végre mesélhessen Iálesz a katonazenekarról. Most már késő volt, a tenispályára is fölhúzták az új burkolatot.

(Iálesz született 1958-ban, vízöntő jegyében, élt 34 évet, Szeli pedig 1972-ben. Utódaik nem voltak, ennyi az emlékük.)